

Losgesleuteld antwoord op de lettercombinatie van het sleutelmoment

© Margriet Kicks-Ass

Beste theaterbezoeker,

Dank voor je uitgebreide feedback. Ik heb even nagedacht, en de crux-zin die je bedoelt is denk ik: “Daar weet jij meer van.”

Vóór deze zin denkt het ene personage iets niet te weten, iets vergeten te zijn, wat het andere personage wel zou weten. Na deze zin, draait het om en begint het tweede personage aan zichzelf te twijfelen en is ervan overtuigd dat zijn medespeler vermoedt, wat hij eerder dacht te weten, maar weer vergeten is en kan niet meer kan checken of het over hetzelfde gaat.

Uitgesproken door het eerste personage zou zijn: “Daar zou jij meer van weten.”, terwijl het tweede personage eerder gezegd zou hebben: “Had ik dat geweten...”, waarbij in het midden blijft wat er dan geweten wordt.

Ik kan helaas onmogelijk achterhalen wat er precies gezegd is, de acteurs houden zich niet altijd even strak aan het script. Nu zal ik er eerlijkheidshalve bij vertellen dat ik de tekst niet bij de hand heb. Ik ben namelijk zelf evengoed een bezoeker van de voorstelling geweest en weet vooral niets.

Hopelijk heb ik hiermee je vraag verhelderend beantwoord. Mocht dat onverhoopt niet zo zijn, vind je hieronder (als je goed kijkt) andere mogelijke antwoorden op je andere vragen:

1 Welk open boek is zelfs gesloten transparant?

Een transparant boek is letterlijk gezien geen boek zoals we dat in deze wereld kennen. Een transparant boek zou wel een gedachte kunnen zijn. Al weet ik niet welke gedachte. Het zou de gedachte aan een transparant boek kunnen zijn.

2 Wanneer zijn alle kwartjes gevallen?

De kwartjes komen uit het tijdperk van de gulden, ze zijn niet meer van deze tijd. Het is daarmee wel eenvoudiger om ze allemaal te laten vallen, wat overigens ook gebeurd is. Of ze echter op hetzelfde tijdstip gevallen zijn, is moeilijk te bepalen. Wie weet waar welke keukenla nog mee gevuld is. Als je ermee bedoelt in hoeverre dit begrepen is, zou ik je willen zeggen: “Had ik dat geweten..”

3 Verdwijnen woorden in de kosmos, of komen ze terug als een boemerang?

Als ik het goed begrepen heb, bestaat de kosmos uit een vacuüm, en geluid kan zich niet voortplanten in een vacuüm. Nu weet ik niet of het hier uitgesproken of geschreven woorden betreft. Naar mijn inschatting doven uitgesproken woorden vrijwel meteen, (zelfs overdag) als een nachtkaaars uit. Zij halen de kosmos niet eens, hoewel ze dat misschien wel graag zouden willen. Als ze al voorbij de geluidsbarrière zouden komen, lossen ze op in eerder genoemd vacuüm. Dit betreft voornamelijk de vrij uitgesproken woorden zonder gesprekspartner.

Echter als geschreven woorden herhaaldelijk gelezen zouden worden, geef ik ze meer kans. Bij aanwezigheid in een bewustzijn zouden ze zomaar het hele heelal kunnen omvatten, of ze nou terug willen keren of niet.

De woorden zouden in theorie weer kunnen landen in hetzelfde boek, dus ja, in die zin als een boemerang, hoewel je ook zou kunnen verdedigen dat ze nooit weggeweest zijn. Net als dat je zou kunnen beweren dat uitgesproken woorden evengoed in andermans bewustzijn zouden kunnen rondrentelen zonder ooit weggeweest te zijn.

4 Wie heeft er welk antwoord?

Wie is eenvoudig, het antwoord daarop is: *iedereen* natuurlijk. *Welk antwoord* is lastiger te beantwoorden, met name als (bijbehorende) vraag weggelaten wordt. Algemene antwoorden zijn daarbij niet geldig, deze maken namelijk elke vorm van vraag overbodig. Echter als we over *iedereen* spreken, is het enige echte antwoord, het gemiddelde, en daarmee algemene antwoord, waarbij het niet uitmaakt welke vraag er gesteld is.

5 Weerspiegelt de kunst vooral het mysterie van het leven zelf?

Dat kunst weerspiegelt is juist opgemerkt. Het bestaat uit grondstoffen uit deze wereld, aangestuurd door het bewustzijn van de maker. In hoeverre de kunst de wereld danwel de maker weerspiegelt is per geval afhankelijk, hangt of staat misschien zelfs in het midden. Het mysterie van het leven zelf heeft zich hoe dan ook vervlochten door onze dagelijkse realiteit, raakt daarmee zowel de grondstoffen als het de maker zelf, dus het antwoord is een volmondig uitgesproken: “Ja!”

4 Wie staat waar?

Als je hierbij op de voorstelling doelt, is dit eenvoudig te beantwoorden. Op het podium is elk moment uitgestippeld met behulp van witte kruisjes waar de spelers en attributen volgens een vooraf bepaald draaiboek op gaan staan. Als je daarentegen het dagelijkse leven bedoelt, zou ik je op het hart willen drukken vooral niet te lang te blijven staan. Loop maar door, pauzeer af en toe even waar je wil, maar nadrukkelijk niet op een vooraf vastgetapet kruis.

3 Als je andermans woorden uit de mond neemt, kun je ze dan ook weer terugstoppen?

Bedoel je andermans woorden uit de mond nemen, zonder dat ze gegeven zijn? Net zoiets als een bloem in bloei willen trekken? Dit komt op mij over alsof ze met geweld eruit getrokken zijn, en ze uit schaamte weer teruggestopt worden. Wat zou iemand anders daartoe bewegen? Hooguit de woorden zelf misschien, als ze te confronterend zijn bijvoorbeeld. Hoewel natuurlijk het terugstoppen het risico bevat, dat ze onherroepelijk weer van zich zullen laten horen.

4 Als een dialoog van meerdere kanten komt, waar is dan de hoofdingang?

Ik neem aan dat je hier bedoelt dat je pratend binnenkomt? Een dialoog komt van twee kanten, een vergadering van meerdere kanten, maar dat is geen dialoog, hoewel het theoretisch mogelijk zou zijn dat slechts twee mensen tijdens een vergadering aan een vol bezette tafel met elkaar aan het woord zouden zijn. Een meeting wordt bovendien zelden staand of in de hoofdingang gehouden, je zou hem onnodig blokkeren, neem dan de zij-ingang, zou ik zeggen..

5 Als de acteurs hun tekst kwijt zijn, wat moet het publiek dan zeggen?

Dit is het ultieme moment waarop het publiek van zich kan laten horen. Ik zou daar echter geen woorden voor gebruiken, deze zijn namens de scriptschrijver aan de spelers voorbehouden. Zuchten, gapen, hoesten, scheten laten, niesen en grinniken dan wel schaterlachen zijn uitstekende uitingen om woordloos aan een levendige voorstelling bij te dragen. Evenals het laten vallen van een flesje bier (bij een aflopende vloer) of het openmaken van een tas. Er zitten immers mensen in de stoelen, geen blote onthoofde etalagepoppen. Elke willekeurige stilte is daarvoor het uitgelezen moment. Het zal de tekstloze acteur of actrice nota bene aan diens missende tekst kunnen helpen, anders wel uitnodigen tot een vers gebakken improvisatie.

6 Als een voorstelling een eigen leven leidt, waar gaat hij dan na afloop naartoe?

Een voorstelling woont op het podium en kan niet bestaan buiten het podium of een oefenruimte. In die zin leidt hij een schijn eigen leven, en is hij niet echt. Hij is afhankelijk van alle medewerkers, en bestaat alleen bij de gratie van deze samenwerking. En het gedemonteerde decor op een transportkar in de opslag dan?, zou je kunnen tegenwerpen. Dat is geen echt leven, opgevouwen, in afwachting van een heropvoering of van de afvalcontainer. Het zou wel de input voor een nieuwe voorstelling kunnen zijn, echter zonder spelers.

En hoe zit het met de impressie, het nabeeld van zowel de bezoekers als de medewerkers.. daar doen we het toch voor? Juist ja, hoewel ieder met zijn eigen versie naar huis zal gaan, die menigmaal mijlen ver aflight van het origineel, zelfs als je in je eigen woonplaats de voorstelling hebt bijgewoond. In hoeverre een video-registratie op internet het afterlife inluidt hangt af van de aandacht van de kijkers.

7 Hoe vervreemdend is het vanzelfsprekende, als een paradox ineens tegen zichzelf begint te spreken?

Het zal niet de eerste keer zijn dat een paradox tegen zichzelf spreekt, dat is namelijk zijn aard, zich daarbij zelfs nog tegen te spreken. Zonder tegen jezelf te spreken, kun je immers jezelf nooit tegenspreken. Daarmee kan dit fenomeen als vanzelfsprekend aangemerkt worden. Dat een sprekende paradox zich sowieso vanzelf tegenspreekt, is daarmee alles behalve vervreemdend. Pas als het vanzelfsprekende ophoudt zich tegen te spreken - terwijl hij tegen zichzelf spreekt - wordt het vervreemdend.

8 Als woorden samen geschreven worden, wegen ze dan tegen elkaar op, of schrijft het stuk zichzelf door iedereen heen?

Tijdens het schrijven worden de woorden apart, meermalig tegen elkaar opgewogen, dit is een zorgvuldig proces, ongeacht van wie de woorden komen. Hoewel naarmate de woordverzameling groeit, deze bouwstenen zelf steeds meer het verloop van het verhaal zullen bepalen. Alles zal naar een steeds nauwkeurigere tijdlijn wijzen, die voorheen al tussen de regels in verborgen lag. Een goed verhaal schept zichzelf, ongeacht het aantal schrijvers, heeft echter, behalve de titel geen naam om eronder te zetten.

7 Waar haalt u uw letters vandaan?

Losse letters vind ik niet zo interessant. Daarmee kan je hooguit een fictieve taal ontwerpen, waarbij het de vraag is wie deze zou kunnen of willen ontcijferen. Dus bij voorkeur haal ik lauwwarme kant-en-klare woorden op, hoewel ik er soms wat pikants bij verzin. Dit kan dag en nacht, tenzij ik slaap. Ik haal ze uit mijn brein, hoewel ze niet tastbaar zijn en er niet altijd ingezeten hebben. Ze hebben zichzelf daarin gestopt. Ik kan ze niet wissen, wel aanvullen en heel sporadisch vergeten. Ik heb niet in de hand wat ik vergeet, zelfs niet dat ik vergeet, hoewel ik daar wel graag meer van zou willen weten.

8 Als de creatieve bron openbaar is, wie heeft er dan de sleutel?

Een creatieve bron is vloeibaar, daar is geen sleutel van. Je zou er wel net als in een waterput een valbescherming op kunnen bouwen (zonder slot), hoewel ik creativiteit an sich niet als gevaarlijk beschouw, integendeel. Hoewel misschien zelfs een moordenaar creatief zou kunnen zijn, maar dit reken ik sowieso fout. Zelfs de valbescherming zou ik af willen schaffen, immers, de idioot die op de rand van de put gaat staan, kan nooit de sleutel hebben, in ieder geval niet van het leven. En als hij al die sleutel zou hebben, kan hij die het beste meteen in de put gooien, zodat deze nooit meer afgesloten kan worden, en alle creatieve ideeën voor iedereen gratis toegankelijk zijn, zelfs als je je emmertje vergeten bent.

9 Als ideeën getapt worden, welke waarheid wordt er dan gereflecteerd?

Bedoel je of alle ideeën chaotisch bij elkaar gegooid zijn, of dat er een archiverende entiteit achter zou kunnen zitten? Dat er misschien zelfs filters gebruikt worden, afhankelijk van wie zijn taphendel open zet. Of dat ieder afhankelijk van zijn of haar frequentie, gepaste info tapt. Of dat de hele aftapperij corrupt zou kunnen zijn, alle waardevolle sleutelinzichten zorgvuldig achter slot én grendel gesloten zouden zijn.

Dat zoals overal alleen de gemiddelde vergaarbak algemeen toegankelijk is, zodat alle gerecyclede ideeën steeds in een ander verpakkend jasje herkauwd kunnen worden, als een dolgedraaide afzichtelijke draaimolen op een treurig lege kermis, waar eindelijk zelfs de bezoekers begrepen en toegegeven hebben, dat je liever niet om je eigen as wil draaien, alvorens kotsend in de vierkant bijgeschoren gemeentehuis te hoeven hangen. Wiens woorden spreek je, wiens leven leef je? Als wij het onzichtbare eens zouden kunnen zien, zouden wij beter weten over welke waarheid het gaat.

10 Als de toekomst in het verleden ligt, ligt het verleden dan ook in de toekomst?

Dit zou op een gesloten cirkel wijzen, waarin geen verandering meer mogelijk is. Dat we onherroepelijk van het verleden naar de toekomst zouden reizen, hoewel beiden natuurlijk niet bestaan buiten ons brein en in opgeslagen media. In dat geval zou het wel waar kunnen zijn, aangezien ze allebei onwaar zijn.

11 Als inspiratie magisch kan zijn, hoe dubbel is dan de realiteit?

Wij gaan ervan uit dat de realiteit per definitie niet magisch kan zijn, volgens de zogenaamde nuchtere medemens. Anders zou je een naïeve zwever op je eigen bijgelovigheid zijn. Hoewel inspiratie zelf al de magie van de realiteit prijsgeeft.

12 Wie weet?

Wat is weten? Je weet niet wat je weet, totdat je weet dat wat je wist niet klopte. Weten is daarmee per definitie tijdelijk. Dus wie weet? Iedereen weet, maar niemand weet het zeker.

13 Hoe vrij is de wil, volgens de universele wetten?

De vrije wil is je universele goddelijke geboorterecht. Alleen de menselijke artificiële wereld die we erbovenop hebben gebouwd, probeert dat uit alle macht te ontkennen. Wie in deze wereld als in een video-game achter tevelen tralies gevangen zit, heeft geen voeling met de universele wetten meer en is een gemakkelijk doelwit voor manipulatie. Daarmee gaan we tegen onszelf, tegen elkaar, tegen de natuur, de aarde en tegen al het leven in, zonder het überhaupt in de gaten te hebben. De wil is strikt persoonlijk, kan alleen door zichzelf opgelegd worden.

12 Als vrijheid het hoogste goed is, is dat dan zonder tekst?

Vrijheid is vrij in al zijn uitingen, dus ook in tekst. Als je vrij bent, kun je zeggen en schrijven, mompelen wat je wil. Maar als je zegt dat je vrij bent, zeg je dat alleen in je tekst, en hoef je het nog niet te zijn. Alhoewel de suggestie mogelijk ook als een placebo kan werken. Wie zegt dat hij vrij is, kan in de geschapen illusie zich wellicht oneindig vrij voelen. Of hij of zij dit ook zou kunnen zijn zonder het te zeggen, weet ik niet zeker. Je zou het je voor kunnen stellen, maar de bevrijdende woorden: "Ik ben vrij!", zouden het statement zeker kunnen bekrachtigen, misschien zelfs in een stroomversnelling brengen, een aanloop naar een sprong in de echte zee van vrijheid, hoewel zelfs de zee begrensd wordt.

11 Als je jezelf tegenspreekt, wie heeft er dan gelijk?

Ervanuitgaande dat je jezelf fictief in tweeën zou kunnen verdelen, wil dat nog niet zeggen dat allebei de sprekers consequent hetzelfde punt blijven verdedigen. Als de ene spreker het argument van de ander overneemt, zijn ze het roerend met elkaar eens, als de ander daarbij het oorspronkelijke argument van de ene overneemt, is er niets veranderd, zijn ze hooguit van plaats verwisseld en spreken ze elkaar voluit tegen. Als ze allebei gelijk hebben, heft de tegenspraak zich op, zolang ze het tegendeel beweren. Echter om te bepalen wie er gelijk heeft, is er een derde nodig, die er overigens ook naast kan zitten.

10 Hoeveel kracht vraagt volledige vrijheid, als alle angst overwonnen is?

Alle kracht, in ieder geval tot alle angst overwonnen is. Daarna zou de kracht voor iets anders ingezet kunnen worden.

00 Is de oplossing onzijdig?

Ik zou de oplossing noch mannelijk, noch vrouwelijk willen noemen. Dit zijn namelijk typische geconditioneerde constructen. Dat maakt de oplossing inderdaad onzijdig, dat lijkt me gepaster dan tweeslachtig, wat overigens nooit tot een echte oplossing zal kunnen komen.

10 Hoe kun je karakters het beste wegstrepen?

Karakters kun je niet wegstrepen. Karakter kun je hooguit hebben, maar dat begint steeds zeldzamer te worden. De meeste karakters hebben hun moed weg laten strepen, hun waarheidszin, conformeren zich liever aan een algemeen geaccepteerde leugen. Zij zijn bang voor confrontaties, vooral met zichzelf. Daarom strepen ze liever bij anderen weg, hoewel een persoon die rechtop loopt, lastig weg te strepen is. In een theaterstuk daarentegen kan je met gemak personages weghalen. Zij zijn namelijk fictief. Daarbij lijkt me wegstrepen wat omslachtig; beter bedenk je ze al niet vanaf het begin.

9 Als vorm en inhoud elkaar tegenspreken, wat hou je dan over?

Als de vorm de inhoud tegenspreekt, mist de inhoud een stuk vorm, die er precies als langs een denkbeeldige stippellijn uitgeknipt is. Daarmee is hij niet echt weg, misschien als restvorm zelfs herkenbaarder dan als hij niet weggeknipt was, je kunt er nu immers dwars doorheen kijken.

Als de inhoud de vorm tegenspreekt is er *niets* te zien, er is namelijk niets wat de boel bij elkaar houdt. Ervanuitgaande dat de inhoud groter is dan de vorm. Als dit niet het geval is, is er misschien hooguit ergens een klein hoekje van het middenstuk zichtbaar.

8 Hoeveel lading kan een woord hebben, voordat het bezwijkt?

Ik zou geen woorden met vrachtwagens willen vergelijken. Daarmee hoef ik de metafoor ook niet verder door te trekken naar bijvoorbeeld diepladers, tautliners, bakwagens, kiepauto's, tandemassers, mega-trailers, plateauwagens, enkelassers, machinetransporters, achterwaartse kippers of desnoods achterwaartse dubbelassers ongeremd. Dat scheelt een hoop gewicht.

Hoewel ik er wel van overtuigd ben dat woorden lading kunnen *krijgen*, let op, niet *hebben* dus. In die zin zouden ze wél weer met vrachtwagens te vergelijken zijn, waarbij het overigens niet zoveel uitmaakt welke vrachtwagen. Een samengesteld woord als non-stop bijvoorbeeld, zou ik niet direct met een stadstrailer of hoewel zelfs liever met een container chassis- of een schuifzeil aanhanger willen vergelijken.

Aangezien vrachtwagens nooit zo zwaar beladen worden tot ze bezwijken, (waarom zouden ze immers wielen hebben?) zou ik dat met woorden ook niet doen. Echter afhankelijk van de spreker, schrijver, denker of fluisteraar, kunnen woorden wel degelijk een emotionele, dramatische of verlichtende lading meekrijgen afhankelijk van de context danwel het gemoed van de ontvanger, die – hoe dikwijls? – onterecht een lichte grap topzwaar kan opvatten.

9 Als je jezelf tegenspreekt, gaat de vorm er dan in mee?

Als je jezelf tegenspreekt hef je het beweerde op, door het tegendeel te beweren. Daarmee heb je uiteindelijk met een omweg niets gezegd. Als je dat als vormloos zou bestempelen, gaat de vorm er inderdaad in mee.

Indien de vorm echter de tegenspraak niet helemaal begrepen heeft, en nog even in de lucht blijft hangen, tot het gezegde wat weer ontkend is werkelijk doorgedrongen is, loopt deze vorm duidelijk achter de feiten aan, en zou het in dit geval zelfs, afhankelijk van het precieze moment waarop hij gesnapt wordt, opgevat kunnen worden als dat hij ertegenin gaat.

8 Denk eraan dat je vergeet; memento obliviscaturi!

Wat zou er gebeuren als ik niet vergeet? Dan zou ik eraan denken! Echter, mijn menselijke aard is om te vergeten, hoe kan ik er dan aan denken? Als ik eraan moet denken, dat ik vergeet, hoef ik me slechts aan mijn ware aard te herinneren. Hoewel ik me dat alleen kan herinneren als ik het niet vergeten ben. Ik zou willen zeggen: vergeet maar eraan te denken, dan hoef je je dat ook niet meer te herinneren.

7 Hoe groot kan een contrast zijn, voordat het uit elkaar klapt?

Een contrast is sowieso begrensd, gaat namelijk na een maximale individueel haalbare waarde, doorlekken naar zijn tegenpool aan de andere kant, net zo lang tot er een balans ontstaat, of indien dat proces zich niet kan voltrekken, een instabiliteit in de vorm van een onbalans. Hij klapt daarmee niet uit elkaar, begint echter na zijn climax zijn tegenpool te absorberen.

6 Kan een half woord beter uit elkaar gehaald worden?

Er zijn hier twee mogelijkheden, ofwel je haalt het woord verder uit elkaar, ofwel je bouwt erop door. Sommige onderdelen zijn wellicht bruikbaar, en het oude chassis is waarschijnlijk beter dan de hedendaagse Chinese variant. Hoewel lastig te bepalen is in hoeverre een Nederlands woord verchineest kan worden. Persoonlijk zou ik halve woorden helemaal demonteren, voor ermee door te bouwen, dat geeft een stabielere basis, hoewel zelden vooraf al duidelijk is hoe hoog ermee gebouwd gaat worden.

5 Komt een voorstelling achteraf ook op zijn wieltjes terecht?

Alle voorstellingen komen achteraf op hun wieltjes terecht, en worden op karren naar hun depot gereden. Zelfs na de laatste voorstelling (of na levenslange opslag), alleen met dat verschil dat ze dan op diezelfde, of andere wieltjes naar een afvalcontainer gereden worden.

4 Liep de tijdlijn op de verticale as gewoon, of onderbroken door?

De klok werd tussendoor niet stilgezet. Dat gebeurt overigens sowieso zeer zelden. Normaalgesproken loopt de tijd ononderbroken op de horizontale as door. Ditkeer had hij zich echter een kwartslag gedraaid. Daarom kon het zijn dat er hier en daar wat onderbrekingen van het tijdsgrid via de verticale as naar de oppervlakte waren gekomen.

3 Wat is de overeenkomst tussen fictief vergeten en in het echt?

Fictief vergeten is een formaliteit, zoals een begroeting op een bospad. (Hoezo groeten we geen onbekenden in de supermarkt?) Je doet het voor de vorm, in een leugen misschien, je hebt geen zin om eraan te denken. Als je iets echt vergeten bent, zul je er echter nooit meer fictief aan kunnen denken. Wanneer je als speler vergeet naar je voorstelling over vergeten te gaan, heb je het allebei gedaan. Dat zou een overeenkomst kunnen zijn.

2 Is de voorstelling vaker begonnen dan dat hij afgelopen was?

Soms loopt er publiek weg tijdens de voorstelling. Dat wil niet zeggen dat de voorstelling dan ook afgelopen is, behalve voor die weggelopen persoon. De spelers zijn nog nooit vroegtijdig gestopt, ze houden niet van halfaffe verhalen. Wanneer de voorstelling vaker begonnen zou zijn dan hij afgelopen was, zou het einde zoek zijn, echter precies volgens het draaiboek. In die zin zou het einde snel weer gevonden worden en ons behoeden voor een eindeloze voorstelling, zelfs zonder einde.

1 Zag ik dat nou goed dat er microfoons gebruikt werden?

Wanneer de microfoons zichzelf vlakbij de luidsprekers opvangen, is er sprake van feedback. Dit is de makkelijkste manier om microfoons te herkennen. De toneelspelers hebben dikwijls een zalmkleurig of bruin balletje tegen hun wang geplakt, dat via een draad achterlangs de nek naar de accu aan de riem leidt. Als de acteurs en actrices na een spelonderbreking backstage naar de WC-gaan, is het mogelijk dit geluid in de zaal te versterken. Dit zou zonder microfoons niet mogelijk zijn.

2 Overstijgt de magie het vanzelfsprekende ook binnenshuis?

Alles wat nu vanzelfsprekend is, is de eerste keer ongetwijfeld magisch geweest. Zolang de wereld blijft veranderen en wij ons kunnen blijven verwonderen, kan de magie zich blijven manifesteren, en het onveranderlijk vanzelfsprekende blijven overstijgen. Binnenshuis zitten we natuurlijk met een begrenzend plafond, waar we in de buitenlucht gelukkig geen last van hebben. Wie zegt ook dat we binnen zouden moeten blijven?

3 Blijft een woord intact als het gerecycled wordt, of wordt dat dan een déjà vu?

Een déjà vu is er al voordat het gezien wordt, bestaat dus al voor de recycling, stijgt daarmee uit boven de tijdelijkheid van een gemiddeld al dan niet intact woord (voor of na zijn recycling). Een déjà vu zal altijd een déjà vu blijven, kan ook nooit nog niet gezien zijn. Hoe een woord een déjà vu kan worden, of misschien zelfs altijd al geweest is, is en blijft een mysterie.

4 Was dat de aanlegsteiger voor vergeten geesten?

Het klopt dat geesten bij voorkeur aan komen drijven. Ze hebben daarbij echter niet altijd een aanlegsteiger nodig, dit zou hun bewegingsvrijheid teveel beperken. Vergeten geesten maakt dat daarentegen niet zoveel uit. Hier en daar maken ze een tochtje, en zo'n aanlegsteiger is dan best wel handig. Dus, ja, die met algen bedekte verzakte aanlegsteiger, is er ooit een voor vergeten geesten geweest.

3 Is een vierkant net zo dualistisch?

Hoewel een vierkant vier kanten lijkt te hebben, is het er eigenlijk maar één die drie keer gespiegeld wordt, weliswaar met vier hoeken. Wanneer je het vierkant daarbij recht doormidden deelt, verandert het aantal hoeken wonderbaarlijk genoeg niet, behalve als je hem schuin afsnijdt, dan valt er een hoek af. Daarmee zou ik het vierkant eerder als meerkennig dan als dualistisch bestempelen.

2 Hoe snel groeit een afstand gemiddeld?

Zonder verplaatsing kan een afstand niet groeien, dat is gemiddeld nul centimeter, behalve als hij zichzelf verder of dichterbij inschat.

1 Is een woord eindeloos beschikbaar voor hergebruik?

Zolang er gecommuniceerd wordt, zijn woorden eindeloos beschikbaar. Dit geldt ook voor de klanken die dieren voortbrengen. Waarbij we het nog niet over het telepathische hebben, wat waarschijnlijk helemaal geen taal nodig heeft.

2 Hoe groot kan een tegenstelling zijn?

De grootte van de helft van de tegenstelling bepaalt het totaal. Dat is namelijk het dubbele.

3 Als je de waarheid kunt omkopen, is hij dan evenveel waard?

Iedereen die omgekocht wordt, verliest direct zijn waarde. Hooguit kan hij of zij een schijnwaarde vertegenwoordigen, die elke dag ten opzichte van de waarheid aan waarde verliest.

2 Als een parodie serieus bedoeld is, is de realiteit dan geestiger?

Wanneer je de realiteit als parodie opvat zeer zeker. Echter wordt de realiteit vaak standaard als te vanzelfsprekend opgevat, verliest daarbij vanzelf zijn geestigheid, nog voordat er iets bedoeld wordt.

1 Als dit de startkabels zijn, waar is dan het stopcontact?

Indien deze vraag uit het tijdperk van voor de elektrische auto stamt, zou ik hem als retorisch paradoxaal willen beschouwen. Vandaag de dag echter, zou hij eerder verband kunnen houden met de eerste de beste doorgezaagde lantaarnpaal.

Tot zover de eerder gevraagde, nu reeds beantwoorde vragen; Vervalt een vraag na zijn beantwoording, en neemt hij daarbij het antwoord in zijn val mee?

Het ga je goed,

Met groet,

Eén van de voorlopig zeven miljard